

De Callimacho, νόμων poeta.

Quum eorum carminum, quae a Graecis νόμοι vocata ad deos celebrandos canebantur, nullum adhuc notum esset, eorum compositio non satis perspicua fuit. Nam quamquam ea in partes septem, quae ἐπαρχά, μεταρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς, ἐπίλογος fuerint, divisa esse Pollux in Onomast. IV., 66 commemorat, tamen quatenus poetae in partibus singulis dixerint his nominibus solis adeo non potest concludi, ut Vestphalius (Catull's Gedichte in ihrem gesch. Zusammenhange p. 74, Prolegg. zu Aeschylus p. 75) duas partes, quae μετακατατροπά et ὀμφαλός vocantur, transponendas esse suspicatus sit, ita ut omphalos septem partium media fuerit. Manifestum autem est, νόμων compositionem recte cognosci non posse, nisi ex ipsis ejus modi carminibus. Itaque magni momenti sit, si hoc carminum genus non deperditum esse ostendi possit. Quod nuper in threnis Iliadis libri XXIV. indicavit Peppmuellerus libello, qui inscriptus est „Ueber die Composition der Klaglieder im vierundzwanzigsten Buch der Ilias, Halle a./S. 1872.“ Longum est, hic de illorum cantuum compositione judicare, itaque confestim ad id progredior, ut hoc carminum genus a Callimacho adhibitum et nobis servatum esse significem. Fundamentum autem huic dissertationi est contextus a Schneidero in Callimacheis Lipsiae 1870 restitutus, neque editio Meinekii Berolini 1861 neglecta est.

Sunt autem Callimachi carminum traditorum tria, in quibus septem νόμων partes apparent, hh. in Apoll., Cerer., lav. Min., unum, in quo quinque partes existunt, h. in Jov. Sed ad hymnum in Ap. tractandum accedamus.

I. Hymnus in Apollinem.

Hunc hymnum in Ap. legentibus quatuor partes majores occurrunt, quarum prima usque ad vs. 16 pertinens prooemium complectitur, secunda inde ad vs. 31 patens transitum continet ad partem tertiam et praecipuam, quae usque ad versum 104 porrecta parte extrema excipitur (vss. 105—113). Sed jam singula tractemus.

Indiciis enim Apollinis adventus vss. 1—5 prolatis poeta vss. 6—8 ad deum accipiendum et diem festum cantu et choro accincto solemniter celebrandum adhortatur. Neque vero ei, qui animis piis deum exceperint, praemiis carebunt; nam cum omnes boni, qui eum viderint, magni erunt (vss. 9—11), tum pueri cantu et saltatione ad nuptias et senectutem pervenient et urbem incolumem servabunt (vss. 12—16). Itaque in prooemio dilucide duae partes distingui possunt, quarum in priorē dei adventus et apparatus festi describuntur, in posteriore apparatus causa additur. Sunt autem divisae illa in vss. 5 + 3, haec in vss. 3 + 5. Quae quum ita sint, non dubito, quin in hoc prooemio partes nomi antiqui duae priores, quae ἐπαρχά et μεταρχά vocantur, existant. Sed si hujus hymni argumentum persecuti erimus, etiam aliae quinque nomi partes elucebunt.

Nihil enim a puerorum choro canendum esse, nisi Apollinis laudem, parte secunda commemoratur. Atque etiam haec duabus particulis constat. Omnia enim alia, si Apollinis cantus audiatur, obticescere debere, versibus 17—24 poeta eloquitur, ejus causae vss. 25—31 adjiciuntur. Initia vero harum particularum versibus singulis notata sunt,

- vs. 17 εὐφημεῖτ' αἰόντες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰοιδῆν,
vs. 25 ἴη, ἢ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.

Quos ter bini versus sequuntur. Obstare quidem videntur tres versus 22—24 responsioni exactae. Sed si notiones ter repetitas πέτρος, διερός λίθος, μάρμαρον et enunciationem molestam atque inusitatum διζυρόν τι χάλινειν considero, haud scio an hic versus omnino delendus sit. Minime vero Schneidero assentiri possum, qui „post vs. 23 quaedam excidisse, quibus Callimachus dixerit, Nioben deos quibuscum certaverit fecisse μάρμαρον ἀντι γυναικός,“ putat, quia „quod mox inculcet poeta, ne quis cum diis certet, id minus abrupte inferatur, adeo ut vix intelligi possit, cur poeta dixerit.“ Recte quidem, si verba κακὸν μακρόροσιν ἐρίξιν ad Nioben referuntur, sed potius causa, cur ea sola, quae grata sint Apollini, canenda sint, iis addi mihi videtur; est enim, quod is, qui aliud quicquam atque Apollinem canit, contra dei voluntatem agit, ergo cum deo certat. Itaque ante vs. 24 non lacuna statuenda est, sed versus ipse interpolatoris esse videtur. Quo sublato nihil est, quod ordinem perturbet. Post unum vs. 17 ter binis versibus, ubi primum Apollinis cantus inceperit, pontum silere, Thetidem filii amissi querelis desistere, Nioben luctum differre narratur ita, ut haec figura evadat: 1. 2. 2. 2. Neque aliter particula secunda composita est. Nam versu 25 praemisso tres causae, cur puerorum cantu Apollo celebrandus sit, ter binis versibus eduntur, prima quod deo et rege volentibus aliquid omittere difficile est, secunda quod pueris, si grata cecinerint, deus praemia tribuet, tertia quod Apollinis virtutes tam praeclarae et egregiae sunt, ut cani facile possint. Habemus igitur duas particulas respondententes et quidem eodem loco, quo sunt in nomo κατατροπά et μετακατατροπά.

Sed postquam poeta in eis cantibus, quibus Apollo celebretur, eum solum laudibus efferendum esse dixit, exclamatione in vs. 31 τίς ἄν οὐ βέα Φοῖβον αἰδοῖ ad partem principem a vs. 32 usque ad vs. 104 pertinentem, qua dei virtutes insignes et facta splendida describuntur, apte traducit. Neque vero quin Callimachus hic quoque νόμων poetas, a quibus haec pars ὀμφαλός vocata est, imitatus sit, mihi quidem dubium est, atque discedet, credo, in sententiam meam, quicumque hujus partis argumentum perlegerit. Concedent autem omnes, vss. 32—46, quibus figura et habitus, pulchritudo et juvenus aeterna, artes dei praedicentur, a sequentibus, quibus quae a deo egregie facta sint, attingantur, sententiae causa segregandos esse. Atque etiam haec particula arte mirifica divisa est. Quidnam nobis primum in homine se offert? Habitus et figura. Itaque prioribus quatuor versibus 32—35 Apollinis chlamydis, fibulae, lyrae, arcus, pharetrae, calceorum mentio fit. Sed a vestimento oculi ad formam dei ipsam convertuntur, et dei pulchritudo, juvenus aeterna, genae barba carentes, comae de humeris venuste fluitantes tribus versibus sequentibus 36—38 describuntur, atque eodem versuum (39—41) numero, quanta copia et quanta ubertas undique panacea ex comis defluente dispergantur, explanatur. Restant quinque vss. 42—46 deum artium inventorem celebrantes. Quorum vs. 44 Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή a Ruhnkenio (Epist. Crit. II., p. 13) pro spurio ejectus est, et confidenter eum damnatum esse, Blomfieldus assentitur. Qui versus quamquam per se ipsum nihil offensionis praebet, tamen inanis vs. 43 repetitio est; atque etiam Ernestus, quamvis tueatur versum, tamen non modo nihil desiderari, si absit, sed etiam orationem venustiore sibi futuram videri confitetur. Neglecto igitur hoc versu quatuor dei artes sagittandi, cantandi, vaticinandi, medendi quatuor versibus celebrantur. Quae quum ita sint, vss. 32—46 hoc modo ordinati sunt: 4. 3. 3. 4.

Neque vero vss. 47—104, quibus facta dei egregia narrantur, symmetria carent ita, ut vss. 55—96 versibus octonis, in quibus argumenti similitudo est, circumcludantur. Namque versus octo 47—54, quibus Apollo pastor optimus laudetur, versibus octo 97—104, quibus deus Pythonis agrorum populatoris necator celebretur, consulto et venuste oppositos esse, nemo negabit. Cognoscitur autem par harum particularum constructio eo, quod in utraque tres versus quasi prooemium quinque versibus excipiuntur. Videas, quaeso, vss. 47—54:

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἔξέτι κείνου,
ἔξοτ' ἐπ' Ἀμφρυσσῶ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτιο.

ρεῖά κε Βουβόσιον τελέβοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
δεύοιντο βρεφῶν ἐνιμηλάδες, ἦσιν Ἀπόλλων
βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
οἶες οὐδ' ἀκυβοί, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
ἠ δέ κε μουντοκόος διδυμητόκος αἴψα γένοιτο.

et vss. 97—104:

ἦ ἦ παιῶν ἀκούομεν, οὐνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρῶτιστον ἐφύμιον εὔρετο λαός,
ἦμος ἐκβολὴν χρυσέων ἐπεδείκνυσο τῶζων.

Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ,
αἶνος ὄφισ' τὸν μὲν σὺ κατήναρες ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
βάλλων ὠκὺν ὀιστὸν ἐπηύτησε δὲ λαὸς
ἦ ἦ παιῶν, ἴει βέλος· εὐθὺ σε μήτηρ
γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἔξέτι κείθεν αἰείδη.

His igitur versibus octonis pars tota arcte conjungitur. Sed priusquam de compositione versuum immissorum dicam, pauca ad vss. 58—64, qui depravatissimi videntur esse, adjicienda sunt. Quae corruptelae criticos non fugerunt, sed veriti sunt, ne malum funditus exstinguerent. Versum 64 ejiciendum esse, censent Ruhnkenius (Epist. Crit. II., p. 139) et Ernestus, ille quod hic versus nihil nisi repetitio vs. 58 sit, et „an quisquam,“ inquit hic, „vel dixerit θεμεῖλια ἐγείρειν, vel id bene dicatur, dubito.“ Et Meinekius haec addit: „Frequens dicendi genus est ἐγείρειν χάρακα, τάφον, τεῖχος, erigere, in altum educere, at fundamenta non eriguntur, sed jaciuntur, deprimuntur.“ Eundem autem virum doctum pro τὰ πρῶτα θεμεῖλια in vs. hoc et 58 τὸ πρῶτον ἐδέθλια scribere voluisse, non est probandum. Nam poeta deum templorum aedificatorem celebrare noluit, voluit oppidorum conditorem, qui oppidorum fundamenta jacet, describere, ut in vs. 57 legitur: αὐτὸς δὲ θεμεῖλια Φοῖβος ὑφαίνει. Schneiderum quoque offendit vox ἐγείρειν et edit ἐρείδειν. Quamquam autem locis a viro docto l. a. pag. 180 allatis efficitur, ut θεμεῖλια ἐρείδειν dici possit, tamen Ruhnkenii dubitatio, num Callimachus ipse versum 58 eisdem fere verbis repetiverit, non sublata est, neque alium locum genuinum, quo poeta hoc modo simillimo redeat, unde digressus sit, inveniri puto. Itaque vs. 64 non erat sanandus, sed delendus. — Sed si quis vss. 61—63 attente perlegerit, hic aliquid haerere statim concedet. Audias, quaeso:

ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.

Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ περίξ' ὑπεβάλλετο τοίχους.

„Texit aram Apollo, fanum aedificavit, aram struxit, parietes subjecit.“ Nemini, credo, arae aedificatio sic narrata perspicua erit. Itaque Meinekius pro vulgato ἐδέθλια edidit θεμέθλια, et quum vox πῆξε a poeta jam in vs. 58 adhibita suspicionem movisset, mutavit in τεύξε. Etiam si autem has mutationes exceperimus, nondum omnes difficultates sublatae sunt; quare enim repetit poeta ἔπλεκε βωμὸν et πῆξε vel τεύξε βωμὸν? Ut uno verbo sententiam meam dicam, versum 62 interpolatoris esse et evertendum esse puto. Quod si factum est, quam pulchre omnia procedunt: Diana affert capita caprarum,

ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων

ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ περίξ' ὑπεβάλλετο τοίχους.

Sed jam ad propositum, ad versuum 55—96 compositionem redeamus. Nam si recte vss. 62 et 64 spurios esse suspicor, versibus tribus 55—57 Apollo oppidorum conditor et patronus, versibus quinque (58—63, deleto vs. 62) fundamentorum jaciendorum praeceptor, quippe qui aram Ortygiae aedificaverit, describitur. Firmatur autem sententia mea eo, quod versus octo 77—84, quorum argumentum simile est, etiam tribus et quinque constant. Hic enim vss. tribus 77—79 Apollini in urbe Cyrene aram aedificatam et sacrificium anniversarium, quo tauri caesi sint, a Batto institutum esse, atque versibus quinque 80—84 reliquam anni partem deum eadem in ara sacris incruentis cultum esse, poeta narrat. — Restant vss. 65—76 et 85—96, quorum vss. quatuor 65—68 versibus quatuor in extremo positis 93—96 respondent. Illis enim Battum Apolline comite Libyam ingressum esse et Cyrenen condidisse, his incolae hujus urbis a deo muneribus amplissimis expletos et deum ab iis maxime cultum esse illustratur. Cui autem his expositis mirum sit, etiam in vss. 69—76 et 85—92 tres quinque versibus excipi? Schneiderus quidem in vs. 72 post τὸδε πρῶτιστον aliquid excidisse, quo Spartam nomen Carnei invenisse dictum sit, quia de solis nominibus agatur inde a vs. 69, putat. Tantum autem abest, ut de nominibus dei agatur, ut quomodo Apollinis Carnei cultus in urbem Cyrenen translatus sit, dicatur, ad quod vss. tres 69—71 traducunt. Itaque etsi τὸδε in vs. 72 corruptum est, tamen nulla est causa lacunae ponendae. Versibus autem 69—76 (3+5) respondent vss. 85—92 (3+5), quibus quantam laetitiam deus e Dorum saltationibus perceperit, quum primum in Libycorum finibus tempora sacri Carnei solemnia venerint, exponitur.

Postquam autem, quam mira arte omphalos compositus sit, ostendimus, ad eam partem venimus, quae σφραγίς vocata octo versus 105—112 complectitur. Idem igitur versuum numerus in hac parte invenitur, atque in ea, quae ἐπαρχά dicitur. Sed ordo versuum alius est: quum enim illic compositio 5 + 3 poetae placuerit, σφραγίς versibus 2 + 6 constat.

Particula autem, quae ἐπίλογος vocatur, in hoc hymno unum solum versum continet, quo poeta deo invocato id, quod in parte praecedente molitus est, absolvit. Nam quum obtrectatores poetae crimini vertissent, quod nulla carmina nisi exigua fingere posset, hac eriminatione in parte priore repulsa hymnum his dictis terminavit:

ὁ δὲ Μῶμος, ἢ ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

Sed quo melius compositio hujus hymni vel nomi artificiosa perspiceretur, textum a Schneidero l. a. editum in νόμον partes disposui.

Ἐπαρχά.

Οἶον ὁ τῶπόλλωνος ἐσεΐσατο δάφνινος ὄρηξ,
οἶα δ' ὄλον τὸ μέλαθρον. ἐκάς, ἐκάς, ὅστις ἀλιτρός.
καὶ δὴ πού τὰ θύρετρα καλῶ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
οὐχ ἀράας; ἐπένευσεν ὁ Δῆλιος ἠδὲ τι φοῖνιξ
5 ἕξαπίνης, ὁ δὲ κύνος ἐν ἡέρι καλὸν αἰδεῖ. 5
αὐτοὶ νῦν κατοχῆς ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακρὴν.
3 οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.

Μεταερχά.

ῶπόλλων οὐ παντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅτις ἐσθλός.
ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος ὅς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος. 10
3 ὀφόμεθ' ὃ Ἐκάεργε, καὶ ἐσόμεθ' οὐποτε λιτοί.
μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἀφοφον ἔχνος
τοῦ Φοῖβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,

εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολλὴν τε κυρεῖσθαι,
ἐστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις. 15
5 ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκ ἔτ' ἀεργός.

Κατατροπά.

1 εὐφημεῖτ' αἰόντες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰοῖδῃ.
εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν αἰοῖδοι
2 ἢ κίβαριν ἢ τόξα, Λυκαρέος ἔντεα Φοῖβου.
οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἶλινα μήτηρ 20
2 ὀππότη' ἠὲ παιῶν, ἠὲ παιῶν ἀκούσῃ.
καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
2 ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται. 23

Μετακατατροπά.

1 ἦ, ἠὲ φθέγγεσθε κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν. 25
ὅς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο
2 ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
τὸν χορὸν ὠπόλλων, ὅτε οἱ κατὰ θυμὸν αἰοῖδῃ
2 τιμήσει· δύνатаι γάρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται.
οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἑνὸν μόνον ἡμῶν αἰεῖσει 30
2 ἔστι γὰρ εὐμνος. τίς ἂν οὐ βέα Φοῖβον αἰεῖδοι;

Ὀμφαλός.

χρῦσα τῶπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἢ τ' ἐπιπορπίς
ἢ τε λύρη τό τ' ἄεμμα τὸ Λυκτικὸν ἢ τε φαρέτρῃ,
χρῦσα καὶ τὰ πέδιλα· πολὺ χρυσοῦ γὰρ Ἀπόλλων,
4 καὶ τε πολυκτεάνος Πυθῶνι κε τεκμήριον. 35
καὶ μὲν αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος· οὐποτε Φοῖβου
θηλείαις οὐδ' ὅσπον ἐπὶ χυρὸς ἦλθε παρειαῖς.
3 αἰεὶ δὲ κόμαι θυέοντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἄστει δ' ᾧ κεν ἐκείναι 40
3 πρῶκες ἐραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
τέχνη δ' ἀμφιλαφῆς οὐ τις τόσον, ὅσπον Ἀπόλλων
κεῖνος οἰστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κείνος αἰοῖδόν, 43
κεῖνος δὲ θριαὶ καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νυ Φοῖβου 45
4 ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου,
ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῶ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
3 ἠιδέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ρεῖά· κε Βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἴγες 50
δεύοιντο βρεφῶν ἐνμηλάδας, ἧσιν Ἀπόλλων
βοσκομένης ὀφθαλμῶν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες

- οἶες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
 5 ἢ δὲ κε μουνοτόκος διδιμητόκος αἴψα γένοιτο.
- Φοῖβω δ' ἐσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο 55
 ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ αἰεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
 3 κτίζομένης, αὐτὸς δὲ θεμεΐλια Φοῖβος ὑφαίνει.
- τετραέτης τὰ πρῶτα θεμεΐλια Φοῖβος ἐπηξε
 καλῆ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
 Ἄρτεμις ἀγρώσσοισα κάρηατα συνεχῆς αἰγῶν 60
 Κυθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἐπλεκε βωμῶν Ἀπόλλων 61
 5 ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ περίξ ὑπεβάλλετο τοίχους. 63
- Φοῖβος καὶ Βαθύγειον ἐμῆν πόλιν ἐφρασε Βάττω,
 καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῶν,
 δεξιὸς οἰκιστῆρ, καὶ ῥ' ὤμοσε τείχεα δάσειν
 4 ἡμετέροις βασιλεῦσιν· αἰεὶ δ' εὐόρκος Ἀπόλλων. 65
- ἄπολλον, πολλοὶ σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
 πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δὲ τοι εὐνομα πουλύ.
 3 αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω. 70
- Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρῶτιστον ἔδεθλον,
 δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστῳ Κυρήνης.
 ἐκ μὲν σε Σπάρτης ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο
 ἤγαγε Θηραῖν ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δὲ σε Θήρης 75
 5 οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
- δεῖμε δὲ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόλῃ
 θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ἧ ἔνι πολλοὶ
 3 ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχύϊν ὦ ἄνα ταῦροι. 80
- ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ 80
 ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὤραι
 ποικίλ' ἀγινεῦσι Ζεφύρου πνείνοντος ἔερσην,
 χεῖματι δὲ κρόκον ἠδύν· αἰεὶ δὲ τοι ἀέναον πῦρ,
 5 οὐδέ ποτε χθίζον περιβόσκειται ἀνθρακα τέφρη. 85
- ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυσοῦς, 85
 ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθήσι Λιβύσσαις,
 τέθμια εὐτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὤραι.
 οἱ δ' οὐπὼ πηγῆσι Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
 5 Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιον ἔναιον. 90
- τοὺς μὲν ἀναξ ἴδεν αὐτός, ἐῖ δ' ἐπεδείξατο νύμφη 90
 στάς ἐπὶ Μυρτούσης κεραυδέος· ἦχι λέοντα
 3 Ὑψῆς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. 95
- οὐ κείνου χωρὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
 οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλισμα, τόσσα Κυρήνη,
 μνωόμενος προτέρης ἀρπακτύος· οὐδὲ μὲν αὐτε 95
 4 Βαπτιάδαι Φοῖβοιο πλεόν θεῶν ἄλλον ἔτισαν.

ἠὲ ἠὲ παιῶν ἀκούομεν, οὐνεκα τοῦτο
 Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμιον εὔρετο λαός,
 3 ἦμος ἐκηβολίην χρυσεῶν ἐπεδείκνυστο τόξων.

Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ, 100
 αἰνὸς ὄφεις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες ἄλλον ἐπ' ἄλλω
 βάλλων ὠκύν ὀιστόν' ἐπηύτησε δὲ λαός
 ἠὲ ἠὲ παιῶν, ἴει βέλος εὐθύ σε μήτηρ
 5 γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἔξει κείθεν αἰεὶδῃ.

Σφραγίς.

ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὐατι λάθριος εἶπεν, 105
 2 οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰοῖδον, ὃς οὐδ' ὄσα πόντος αἰεῖδει.

τὸν Φθόνον Ἀπόλλων ποδί τ' ἤλασεν ᾧδὲ τ' εἶπεν,
 Ἀσσυρίου ποταμοῦ μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετόν ἔλκει.
 Διοὶ δ' οὐκ ἀπὸ παντός ὕδους φορέουσι μέλισσαι, 110
 ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
 6 πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄκτων.

Ἐπίλογος.

1 χαῖρε ἀναξ, ὁ δὲ Μῶμος, ἴν' ὁ Φθόνος, ἔνθοι νέοιτο.

Postquam autem hae nomi partes argumento facto inventae sunt, hanc divisionem rectam esse efficitur etiam eo, quod cujusque partis initium aut dei nomine aut exclamatione notatum est, ut

- vs. 1 οἶον ὁ τῷ Ἀπόλλωνος ἐσεΐσατο δαίφνιος ὄρηξ
- ” 9 Ἀπόλλων οὐ παντὶ φαίνεται.
- ” 17 εὐφημεῖτ' αἰόντες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰοῖδῃ.
- ” 25 ἠὲ ἠὲ φθέγγεσθε.
- ” 32 χρύσεια τῷ Ἀπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἢ τ' ἐπιπορπίς.
- ” 105 ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὐατι λάθριος εἶπεν.
- ” 113 χαῖρε ἀναξ.

Neque vero solum initio cujusque partis, sed etiam in omphalo primo particulae cujusque versui nomen aut cognomen dei signo est, ut in vss. 36. 39. 42. 47. 55. 58. 65. 69. 72. 80. 85. 90. 93. 107. Eodem respicit vs. 97, qui exclamatione ἠὲ ἠὲ παιῶν ἀκούομεν elucet. Etsi autem initia duarum particularum nomine dei ipso carent, tamen in iis pronomem possessivum invenitur,

- vs. 77 δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον.
- ” 100 Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ.

Denique ut vs. 50 commemorem, neque nomen, neque cognomen dei, neque pronomem possessivum in eo exstat, sed in versu sequente et quidem eadem in enunciatione, cujus pars vs. 50 est, Apollinis nomen non desideratur. Quum igitur partes singulae a poeta non solum argumento, sed etiam forma exteriori significata sint, quis est, qui dubitet, quin hoc carmen quadripartitum sit et 1) ἐπαρχά et μεταρχά, 2) κατατροπά et μετακατατροπά, 3) ὀμφαλός, 4) σφραγίς et ἐπίλογος in eo inveniantur? Sed simili ratione hymnus quoque in Cererem, ad quem nunc transeo, divisus est.

II. Hymnus in Cererem.

Ut in ea parte hymni in Apoll., quae ἐπαρχά vocatur, quibus solemnibus dei adventus celebrandus sit, explanatur, sic in prioribus novem hujus hymni versibus, quomodo mulieres

procedente calatho se gerere debeant, dicitur. Omnia autem hoc die Cereris festo vitanda esse, quibus in deae memoriam id tempus revocari possit, quo esuriens et sitiens ad filiam quaerendam orbem terrarum pervagata sit. Itaque dea hoc die a mulieribus pinguis et frumento abundans vocanda est (vss. 1—2).*) Sed quamobrem poeta, ut calathus humi, neve desuper a profanis aspiciatur, postulat? Existimo, quod, si quis calathum Cereris muneribus expletum desuper contueatur, is deae munera contemnere vel despiciere videatur. Quid vero vss. 5 et 6 velint, recte a Schneidero pag. 368 indicatur. Sunt enim solemnibus arcendae eae, quae jejunae sunt et quarum comae libere vagantur, „ne ejus temporis dea admoneatur, quo et ipsa jejuna per totam terram quaesiverit filiam et dolore percita ob amissam filiam“ comas dissolutas habuerit. Similiter autem sacra vespera agenda sunt, quia hoc diei tempus solum Cereri persuasit, ut biberet. Quae quum ita sint, ἐπαρχά dividitur in vss. 2. 4. 3:

vs. 1 — 2 = 2 Ceres pinguis et frumento abundans vocanda est.

vs. 3 — 6 = 4 Caerimoniae in pompa observandae describuntur.

vs. 7 — 9 = 3 Sacra vespera sunt agenda.

Sequitur μεταρχά, quae vss. 10—16 complectitur; namque hic sententiam novam proferri, uno versu 17 μὴ μὴ ταῦτα λέγωμεν, ἀ δάκρυον ἄγαγε Διοὶ satis indicatum est. Quo spectet haec pars, recte a Schneidero pag. 370 his dictis significatur: „Quum poeta monuisset calathum ne eas quidem cernere debere mulieris initiatas, quae jejunae essent et incomptae, hujus edicti ipse causam apposuit vs. 10 seq., quod quum Ceres filiam quaereret, totum peragraret orbem jejuna et incompta.“ Tribus autem versibus 10—12 narrat poeta, deam jejunam usque ad fines orbis terrarum extremos, ad solis occasum, ad ortum, ad Hesperidas pervenisse, quas Callimachus Aeschylum, Pherecydem, alios secutus ad Hyperboreas, ad septentrionem referre videtur. cf. Preller, Griech. Myth. II., 149. Sed quid dicit poeta versibus sequentibus? Quum enim ex vs. 15 nihil nisi τρίς δ' ἐπὶ καλλι in codicibus fidissimis supersit, probabile aliquid restitutum difficile est; itaque lacuna a criticis diversis diversis modis expleta est, quas conjecturas hic praetermitto, quippe quae e Schneideri Callimacheis peti possint. Mihi quidem emendationum allatarum nulla placet et quid de loco corrupto cogitem, dicam. Poeta enim postquam finium extremorum, ad quos dea vagaretur, tribus vss. 10—12 mentionem fecit, versibus sequentibus errores deae intra illos fines accuratius descripsisse videtur, ut in hym. in Ap. 47—54, ibid. 97—104 sententiam ternis versibus praemissam quinque amplificavit. Ut vero poeta eodem modo hic egerit, efficitur vss. duobus 13 et 14:

τρίς μὲν δὴ διέβας Ἀχελώϊον ἀργυροδῖναν,

τοσσάμη δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἑκάστον

Fluvii igitur, quos dea transierit, commemorantur et Achelous, de quo plurimae fabulae inter Graecos diffusae erant, seorsim dicitur. Neque vero solum fluvios, sed etiam terras vel urbes, quas dea viserit, a Callimacho usurpatae esse puto, id quod versibus duobus factum esse potest, quorum prior τρίς δ' ἐπὶ καλλι, posterior ut vs. 14 τοσσάμη exorsus erit. Sed ut fluviorum unus, Achelous fabulis ditissimus vs. 13 dictus est, sic in versu τρίς δ' ἐπὶ καλλι urbem fabulis ditissimam dictam esse verisimile est. Quae vero majore jure hic adduci potuit, quam Enna, Siciliae urbs, quo poetae posteriores Proserpinae rapinam retulerunt? Quae quum ita sint, a codice O nisi verba, sententia tamen Callimachi recte tradita esse videtur

τρίς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δρόμας ὀμφαλὸν Ἐνναν

*) Injuria, ut mihi quidem videtur, in vs. 2 et 120 vox tradita πολύτροφε a Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 1445 et a Schneidero, quem secutus est Meinekius, mutata est in πολυτρόφε. Nam quomodo Ceres hoc loco πολυτρόφης „nutriens“ vocari possit, non intelligo; sed potius Ceres pinguis (πολύτροφος) Cereri esurienti (ἀσταλία in vs. 16) consulto a poeta opposita est. Atque etiam vox πολυμέδμιος vel πολυμέδμιος a Passovio (cf. in lex. hanc vocem) non recte videtur esse translata „viel Getreide spendend“ i. e. „multum frumentum dispertiens“, sed ut πολύμοιος „vino abundans“, ita πολυμέδμιος „frumento abundans“ est.

et in versu sequente, a voce τοςσάκι ordiente totidem deam in ceteras urbes venisse dictum esse potest. Unde autem versus a pluribus codicibus hoc loco allatus et a Bentleio sic mutatus:

τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐναθίσσας φρητί

manaverit? E vestigiis, credo, illius versus τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου κ. τ. λ. et tertii, quem Naekius Opusc. II. pag. II., cui Schneidewin. et Meinek. assensi sunt, a schol. Clement. Alex. Tom. V. pag. 101 ed. Klotz. repetiit et sic emendavit:

Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητί καθέζω παῖδὸς ἄπυστος,
αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω

quocum vs. sequens

bene conjungitur. „Postquam dea ter totum terrarum orbem peragravit, ad fontem Callichorum cōsedit esuriens et sitiens; sed quamquam quum frustra filiam quaeri intellexisset, erroribus destitit, tamen ne tum quidem edit et lauta est.“ Respiciunt autem hi duo versus ad vs. 2, namque ne dea famis et sitis, quas tempore errorum tristi toleraverit, reminiscatur, a mulieribus πολύτροφος et πολυμέδιμος vocanda est. Sed si de hac parte, quae μεταρχά vocatur, recte disserui, haec compositio existit: 3. 4. 2.

Μεταρχά.

πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ θυμῶς, 10
ἔστ' ἐπὶ τῶς μέλανας καὶ ὅπα τὰ χρύσεια μᾶλα;
3 οὐ πῖες οὐτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδὲ λοέσσω.

τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἄχελώϊον ἀργυροδίαν,
τοςσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρατας ἔκαστον,
τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔννα, 15
4 τόςσακι — — — — —

Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητί καθέζω παῖδὸς ἄπυστος,
2 αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω.

Sed poeta quum erroribus deae commemoratis legem, ne quis hoc die festo tempus infortunatum revocaret, ipse neglexisset, in parte sequente se ipsum correxit versu 17

μη μὴ ταῦτα λέγωμεν, ἀ δάκρυον ἀγαγε Διοῦ.

Sed si hanc partem, quae κατατροπά est, cum eadem in hym. in Ap. comparamus, magnam duarum similitudinem invenimus. Ut enim illic postulatur, ut Apollinis cantu incepto cetera sileant, ita hic, ne ea quae Cereri lacrimas moveant, cantet, poeta se ipsum monet, et in utroque hymno ab uno versu κατατροπά orditur. Sed singula tractemus. Postquam uno versu, ne ingrata Cereri canerentur, poeta vetuit, versibus sequentibus, quid dea audire malit, docet et versibus quatuor, quae munera dea, legum auctor et agriculturae magistra, hominibus tribuerit, vss. duobus quas poenas a contemptoribus suis petiverit, attingitur ita, ut κατατροπά hanc compositionem praebeat: 1. 4. 2.

Quum autem poeta de potestate deae imprimis agere velit, in parte sequente ad id, quod molitur, transit. Itaque uno vs. 25 loco, quo res factae sint, commemorato lucus, quem Pelasgi deae sacrificaverint, vss. duobus leviter, quatuor subtiliter describitur, unde haec compositio hujus partis, quae μετακατατροπά vocatur, colligitur: 1. 2. 4.

Jam vero ad eam partem, quae ὀμφαλός vocatur, venimus, in qua vss. 32—118 amplectente Erysichthonis fabula narratur. Haec autem pars binis versibus (32 seq. et 117 seq.) concluditur, quorum argumentum respondet, sive in vs. 118 id quod libri habent κακογείτονες, sive id quod Meinekius conjecit et quod mihi quidem propter responsionem severiorem magis placet, κακοδαίμονες legimus. Dicit enim poeta in prioribus versibus (32 seq.), deum sinistrum Erysichthoni iratum esse, et in extremis (117 seq.), eum, qui deae invisus sit, semper ipsi quoque invisum esse futurum pollicetur. Itaque ὀμφαλός his versibus arcte continetur. Neque vero versus immissi symmetria carent.

Quatuor autem particulae in Erysichthonis fabula distinguuntur, quarum prima (34—57) scelus, secunda (58—72) poenam Erysichthonis, tertia (73—94) matris dissimulationes, quarta (95—116) patris Triopae preces ad Neptunum et fabulae finem praebet. Prima autem particula hoc modo dividitur:

- 34 — 37 = 4 Erysichthon socios eligit et securibus bipennibusque armat.
- 38 — 40 = 3 Populum in Cereris luco caedit.
- 41 — 45 = 5 Ceres mutatur in Nicippam
- 46 — 50 = 5 et Erysichthonem admonet.
- 51 — 53 = 3 Erysichthon Cererem oculis truculentissimis aspicit,
- 54 — 57 = 4 Cererem illudit eique minatur.

Et similiter Erysichthonis poena vss. 58—72 depingitur:

- 58 — 61 = 4 Ceres in deae farmam redit et Erysichthonis socios fugat
- 62 — 68 = 7 Virum improbum fame assidua afficit.
- 69 — 72 = 4 Morbi descriptio.

Particula autem sequente, quae vss. 73—94 complectitur matris dissimulationes et filii macies hac ratione eduntur:

- 73 — 76 = 4 Parentes, ne filium ad convivia mittant, verentur.
- 77 — 83 = 7 Duobus exemplis, quid mater sollicita praetendat, ostenditur.
- 84 — 87 = 4 Etiam in aliis solemnibus ac conviviis filius a matre dissimulatur.
- 88 — 94 = 7 Interea domi fame excruciat et macescit.

Jam venimus ad particulam quartam, de qua plura, quam de prioribus dicenda sunt. Quo diligentius filii morbus a parentibus dissimulatur, eo magis maeror Erysichthonis a dea vehementer puniti crescit. Lamentantur et lacrimant mater et sorores et servae; atque etiam Triopas pater filii morbum dolet, sed quum viri sit, non tam querelis inutilibus se dedere, quam de mali remedio cogitare, patrem Neptunum precibus adit. Quae in versibus quatuor prioribus poeta dicit. Sequuntur autem preces patris ipsae, quae ab editoribus usque ad vs. 111 porrigi solent. Versus autem septem, a quibus precatio incipit, (99—105) non offendunt. Postquam enim Triopas Neptunum patrem invocavit et ad originem divinam provocavit et malum a dea immissum protulit, versu 104 seq. deum obsecrat et obtestatur, ut filium aut malo liberet, aut ipse satiet, „nam,“ inquit, „meae defecerunt mensae!“ Id quod amplificatur versibus sex, sed quomodo? Postquam stabula armentis vacua esse dictum est, poeta pergit ἤδη γὰρ ἀπηνήσαντο μάγειροι. In his vitium latere primus Meinekius suspicatus ἀπηνήσαντο edidit, quum Bergkius in ind. schol. Hal. 18⁶⁴/₆₅ pag. 6 οὐδὲν γὰρ ἀπηνήσαντο conjiceret; Schneiderus autem l. a. pag. 391 traditum vult servare eo, quod „ad verbum ἀρνείσθαι esse μέ supplendum sive potius id ex praecedenti μοι vs. 106 assumendum“ putat et vertit „jam enim a se coqui me rejecerunt vel jam enim coqui me destituerunt.“ Quae vocis ἀπαρνείσθαι significatio, quippe quae in h. Del. 100 exstet, quamvis non offendat, tamen vir doctus hunc locum non prorsus recte interpretatus esse videtur. Audias, quaeso, quo ordine quadrupedes a coqui mactati numerentur; primum enim muli, deinde vacca, quae Vestae alebatur, tum equus curulis bellicusque, denique felis memorantur. Num Callimachum, qui semper semperque venustati et elegantiae maximae carminum studuerit, et cujus ars cum a Graecis, tum a Romanis poetis maxime aestimata sit, hoc ordine inepto usum esse credamus? Minime gentium. Sed quum ab Erysichthone vaccam deae immolandam equis curulibus bellicisque jam devoratis consumptam esse et prius animalia minus utilia quam necessaria comesa esse putandum sit, vaccam post equos commemoratam, et hos mulis ad plaustra trahenda destinatis praepositos fuisse persuasum mihi habeo. Sententia autem versu 110 post versum 107 collocato venuste praecedit: „Jam coqui non solum equum curulem bellicumque negaverunt, sed etiam mulos a magnis plaustris solverunt,“ ita ut a verbo ἀπηνήσαντο vel ἀπαρνείσαντο,

quae forma dorica a Schneidero restituta est, accusativi καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήμιον ἵππον regantur. Jam vero Bergkii de versibus trajiciendis cogitavit, sed versum 110 post vs. 108 collocare voluit, quum sententia illum versum post vs. 107 desideret. Sed ut omnino dicam, quid de hoc loco cogitem, Triopae orationem versibus

ἤδη γὰρ ἀπαρήσαντο μάγειροι
καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήμιον ἵππον,
ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγάλων ὑπέλυσαν ἀμάξων

finitam esse suspicor. Tum denique, quum Triopas a deo non adjutus erat, filius vaccam Vestae sacram et feles fastidiosas devoraverit. Itaque Triopas inopiam versibus quatuor 106, 107, 110, 108 explanat. Hoc autem loco patris preces subsistere et narrationem vs. 109 progredi, cum subjecti mutatione et matris nomine addito, tum versu 111 satis indicatur; nam postquam Triopas versu 106 seq. his dictis usus est: κενεαὶ δὲ μοι αἰλλίαι ἤδη τετραπόδων, versus 111 ei non jam tribui potest, nisi quis feles in eorum animalium numero, quae in stabulis aluntur, ducat. Particula igitur hujus narrationis extrema versu 110 praeposito septem vs. 109—116 amplectitur, qui vs. duobus 117 seq. excipiuntur, de quibus jam supra dictum est. Hanc vero partitionem omphali a poeta, neque a me factam esse efficitur eo, quod ea, quibuscunque de Erysichthone agitur, versibus septem narrantur, ut 34—40, 51—57, 62—68, 88—94, 109—116 excluso versu 110.

Sed transeamus ad eam partem, quae σφαγίς vocatur et inde a vs. 119 usque ad vs. 134 patet; nam initium partis novae exclamatione in vs. 135 χαῖρε θεά (cf. hym. in Ap. 113 χαῖρε ἀνάξ) perlucidum est. Argumentum autem hujus partis ad prooemium hymni recedit; nam illic atque hic pompa sollemnis enucleatur. In vs. 119 initio plures codices et omnes editores praebent εἴπατε, quod Schneiderum offendit. „Nam,“ inquit, „quid tandem canant vel dicant virgines, huic ut mox accinant mulieres? mirum ni ipsum illud Δάματερ μέγα χαῖρε κ. τ. λ. Haec autem verba cur tandem virgines quidem jubentur praeire, sed acclamare his mulieres, non contra?“ Num autem virgines canunt vel dicunt nihil nisi illud Δάματερ μέγα χαῖρε κ. τ. λ.? Mihi quidem virginum cantus potius usque ad vs. 128, quo Meinekii recte πασεύμεσθα pro πασαίμεσθα propter idem tempus in vs. 124 seqq. scripsit, porrectus esse videtur. Cujus testes sunt inelamatio deae in vs. 122 et persona altera, qua poeta in vs. 124 usus est. Prioribus autem sex versibus 119—124 evolvitur, equis quatuor albis calathum vehentibus quatuor anni tempora exprimi, sequentibus versibus quatuor 125—128 mulieres ut illo die festo sine calceis et vittis per urbem procedere, quae incolumitatis signa sint, sic semper pedes et capita salva habere, et ut canistra auro plena esse, sic semper sibi aurum copiosum esse, poeta cupit. Sex autem vs. 129—134 quousque quisque in pompa progrediatur, dicitur. Divisio igitur hujus partis, ut tradita est a codicibus, est 6. 4. 6; sed sana esse non videtur; nam etsi poeta, quid equi albi calathum vehentes significant, indicat, tamen calathum ipsum non interpretatur. Si quidem in verbis vs. 124 ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξέει profecto id, quod Ernestius versione „et ejus (scil. autumnus) copias in alium annum servabis“ intrusit, positum esset, nihil desideraretur. Sed quum autumnus (φθινόπωρον) pro ejus copiis dici non possit, illa verba Meinekii sic interpretatur: „Felicia praesentis anni tempora etiam in posterum nobis praestabis.“ Hac vero ratione quid calathus velit non enodatur et poeta idem quod in praecedentibus dicit, quibus deam felicia anni tempora laturum esse (vide futurum ἤξεί) sperat. Itaque post vs. 124 unius versus lacuna esse mihi videtur, quo copiae, quas dea in posterum annum servet, additae fuerint. Quod si recte suspicatus sum, septem versibus equos quatuor albos et calathum poeta interpretatus est. Sequuntur jam quatuor versus, de quibus supra dixi, neque cur Schneiderus post vs. 127 lacunae signa posuerit, intelligo. Sed versibus sequentibus 129 seqq. critici multum operae dederunt. Haec enim leguntur:

μέσφα τὰ τὰς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως
τὰς δὲ τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρῳ ὀμαρτεῖν,
αἱ τινες ἐξήκοντα κατώτεραι.

Quam librorum scripturam emendavit Stephanus hoc modo τὰς ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας; desideratur autem haec conjectura admissa mulierum initiatarum mentio, itaque Ernestius, quem Schneiderus in editione sua secutus est, scripsit τὰς δὲ τελεσφορίας, Meinekius τὰς δὲ τελεσσιφόρως ποτὶ τὰν θεῶν, quas conjecturas Bergkii in ind. schol. Hal. 1864/65 p. VII. refutavit. Idem vir doctus Stephani emendatione revocata scripsit

τᾶσδε τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῶν δ' ἄχρῳ ὀμαρτεῖν,

et mulierum initiatarum mentionem omissam esse, quum usus sit poeta figura, quae κατὰ τὸ σιωπώμενον dicitur. Sed quum haec dicendi figura a perspicuitate, quae alioquin in Callimachi hymnis invenitur, aliena esse videatur, Stephani et Bergkii emendationibus probatis arbitror, Schneiderum olim in Schneidewini Philol. VI. p. 556 rectum statuisse et post vs. 130 excidisse versum, quo poeta initiatas memoraverit. Atque si haec ita sunt, septem versibus poeta, quousque quodque mulierum genus pompam prosequatur, jubet, ut in hac parte, quae σφραγίς vocatur, exstet haec compositio: 7. 4. 7.

Σφραγίς.

εἶπατε παρθενικαὶ καὶ ἐπιφθέγγασθε τεκοῖσαι,
“Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε πουλυμέδιμη!” 120

χῶς αἰ τὸν κάλαθον λευκότεριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὡς ἀμὴν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
ἤξει καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ

7

ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστῃ πατεῦμες, 125
ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἔξομες αἰεὶ.
ὡς δ' αἰ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
ὡς ἀμὲς τὸν χρυσὸν ἀφειλέα πασεῖμεσθα.”

4

μέσφα τὰ τὰς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως
τᾶσδε τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῶν δ' ἄχρῳ ὀμαρτεῖν, 130

αἱ τινες ἐξήκοντα κατώτεραι αἱ δὲ βαρεῖται
χ' ἄτις Ἐλειθυῖα τείνει χεῖρα χ' ἄτις ἐν ἄλγῃ,
ὡς ἄλις, ὡς αὐτὰν ἱανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δῆῳ

7

δοσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἴκωνται,

Vides autem, hanc partem eodem versuum 18 numero constare, quo ἐπαρχά et μεταρχά, quum eadem pars hymni in Ap. tot versus, quot ἐπαρχά sola amplectatur. Interroget fortasse aliquis, cur poeta huic parti ambitum diversissimum tribuerit; respondeo, artis causa; nam quum in hymn. in Ap. omphalus tantummodo versibus septuaginta, in hoc hymno versibus octoginta septem constet, artis lege postulatur, ut hujus hymni exitus amplior, quam illius sit. Eandem ob causam ἐπίλογος illic unum solum versum, hic quinque comprehendit. Deam enim invocatam poeta pro urbis concordia et felicitate, pro agrorum fertilitate, pro salute sua ipsius orat.

Sed etiam in hoc hymno priori aut alteri partium singularum versui nomen deae additum est, ut priori in vs. 10, 17, 135, alteri 2, 26, 120. Neque hanc notam exteriorem poeta in parte primaria, quae ὀμφαλός dicitur, quod, ut jam supra dixi, ea quae ad Erysichthonis malum spectant, septenis versibus narrare maluit.

III. Hymnus in lavacrum Minervae.

Quum in duobus hymnis in Ap. et Cer. νόμων partitio et in septem partibus versuum symmetria inveniatur, hic hymnus in lav. Min., qui distichis scriptus est, quamquam non νόμων partitione, tamen versuum symmetria caret. Itaque satis erit, septem hujus hymni partes breviter annotavisse. In priore autem parte, quae ἐπαρχά dicitur, poeta lotrices Minervae, quum dea modo adventura sit, exire jubet (vss. 1—12), quem jussum repetit in parte secunda, quae μεταρχά vocatur, addens, ne oleum et pectinem relinquunt (vss. 13—32). Postquam autem in parte sequente, quae κατατροπά vocatur, Minervam ad egrediendum poeta exhortatus est, quum jam virgines, quae eam comitentur, adsint (vss. 33—42), in parte quarta (μετακατατροπά) hanc provocationem iterat (vss. 43—54), atque quum dea moram faciat, in omphalo fabulam Tiresiae visu privati narrat (vss. 55—136). Denique exit Minerva in parte sexta, quae σφραγίς vocatur (vss. 137—140), et a poeta in epilogo (vs. 141 seq.) invocatur. Quarum partium initia in hoc quoque hymno deae nomine ornata sunt, ut

- vs. 1 ὄσσαι λωτροχόοι τὰς Παλλάδος, ἔξτε πᾶσαι.
 „ 33 ἔξιβ' Ἀθαναία.
 „ 43 ἔξιβ' Ἀθαναία.
 „ 55 πότιν' Ἀθαναία.
 „ 137 ἔρχετ' Ἀθαναία.

Exclamatio autem exstat in

- vs. 13 ὦ ἦ' Ἀχαιάδες.
 „ 141 χαῖρε.

IV. Hymnus in Jovem.

Non omnes Callimachi hymnos ut in Ap., Cer., lav. Min. quadripartitos esse, demonstratur hymno in Jovem, qui tripartitus est; nam quamquam ἐπαρχά, μεταρχά, ὀμφαλός, ἐπίλογος inveniuntur, tamen κατατροπά, μετακατατροπά, σφραγίς desunt; neque vero versuum symmetria desideratur. Sed singula tractemus.

Poeta postquam tribus versibus prioribus nihil aliud in Jovis sacris magis, quam deum ipsum canendum esse, dixit, in vs. 4 seq., utrum Dictaeus an Lycaeus Jupiter vocandus sit, quippe patria ambigua sit, in dubio est. Habemus igitur in parte prima, quae ἐπαρχά est, hanc partitionem: 3 + 2.

Qua dubitatione in parte secunda poeta liberatur. Nam quum in vs. 6 seq. sententias hominum, quorum alii Jovem in Creta, in montibus Idaeis, alii in Arcadia natum esse credunt, poeta proferat, versibus duobus sequentibus assentitur Arcadibus diligenter secum recordatus, Cretenses semper mendaces esse, quippe qui adeo Jovis nunquam mortui sepulcrum struxerint. Itaque ἐπαρχά versibus tribus et duobus, μεταρχά bis duobus versibus constat. Sed si quis easdem partes in hym. in Ap. sic compositas esse: 5 + 3 et 3 + 5, et in hym. in Cer. sic: 2 + 7 et 7 + 2 reputat, compositionem similem in hoc hymno suspicabitur: 3 + 2 et 2 + 3. Itaque post vs. 9 unius versus lacunam esse puto. Neque vero hic versus perditus, sed librariorum errore transpositus esse mihi videtur; nam vs. 65, qui eo loco, quo nunc legitur, ferri non potest, post vs. 9 non modo neminem offendit, sed sententiae aptissimus est:

- Κρήτες αἰεὶ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σείο 8
 Κρήτες ἐτεκτῆναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσί γὰρ αἰεὶ 9
 ψευδοίμην αἰόντος ἄ κεν πέπιθειεν ἀκουήν. 65

In omphalo, qui nunc sequitur, a vs. 10 usque ad vs. 90 porrecto Jovem in Arcadia natum, in Creta educatum, vi et robore rerum potitum esse, reges clientes elegisse tribus particulis poeta narrat, quarum prima vss. 10—45, secunda vss. 46—78, tertia vss. 79—90 continet. Sed ut propius

ad particulam primam contemplandam accedam, versibus quinque (10—14) locus Arcadiae, quo Jupiter natus est, describitur, tredecim Rhea fluvium, in quo infantem lavet, frustra scrutatur. — Neque vero argumentum explicare prius pergere possum, quam quid de vs. 35 seq. cogitem, exposui. Leguntur enim in libris:

πρεσβυτάτη νυμφέων, αἶ μιν τότε μαϊώσαντο,
πρωτίστη γενεῆ, μετὰ τε Στύγα Φιλύρην τε.

Quorum versuum posterior pluribus vitiis laborat. Violatur enim metrum in μετὰ τε Στύγα Φιλύρην τε, quum syllaba prima in voce Φιλύρην falso producat, violatur usus dicendi, ut Meinekios „recte quidem,“ inquit, „dicitur πρωτίστη γενεῆ, pariter ut in secundo quartoque casu πρωτίστης γενεῆ et πρωτίστην γενεῆ; at dativo, ubi opus erat, non credo quemquam πρωτίστη γενεῆ dicturum fuisse.“ Huc accedit, quod πρωτίστη γενεῆ in vs. 36 nihil nisi repetitio vocis πρεσβυτάτη in versu praecedente est. Quae quum ita sint, critici huic versui conjecturis diversis subvenire conati sunt, quarum nullas nisi Meinekii et Schneideri commemorabo. Quorum virorum doctorum ille πρεσβυτάτη γενεῆν μετὰ γε Στύγα τε Φιλύρην τε scribendum, aut duos versus in hunc unum πρεσβυτάτη νυμφέων μετὰ γε Στύγα τε Φιλύρην τε conjungendos, aut alterutrum versum a docto interpolatore adjectum esse censuit. Sed priores duae conjecturae propter productionem particulae τέ admissam ante Φιλύρην probari non possunt; nam si vocabulum praegrediens in vocalem brevem exit, sequens autem a consona incipit, syllaba brevis nunquam nisi ante literas liquidas a Callimacho producat, et ne ante consonas κ et σ quidem, id quod Schneiderus p. 146 existimat. Aliam autem viam incedit hic vir doctus; nam scribit πρωτίστη γενεῆ idque ad αἶ refert et ut productionem particulae τέ ante Φιλύρην vitet, commendat μετὰ τε Στυγίην Φιλύρην τε et νύμφην ad Στυγίην mente supplet; sed quum πρωτίστη γενεῆ proxime praecedat, omnis non tam νύμφην, quam γενεῆν subaudiet. Nulla omnino conjectura hic versus sanandus, sed ut jam Heckerus in commentt. Call. p. 127 fecit, delendus est. Prior autem interpres notionem πρεσβυτάτη νυμφέων glossemate πρωτίστη γενεῆ vel γενεῆν illustraverit, alter annotatione μετὰ Στύγα Φιλύρην τε circumscriserit. Tum vero Rhea versibus tredecim fontem prosilire jubet. Praeterea autem in vs. 42 consistimus et recte „quis,“ inquit Meinekios, „laudat orationem sic procedentem: Rhea natum in Arcadia puerum Nedae tradidit Cretam ferendum; postquam autem Thenas reliquit puerum a Gnoso ferens, decidit illi umbilicus. Non inepte igitur conjicias inter 41 et 42 excidisse nonnullos versus, quibus nympham Cretam venisse dictum erat.“ Equidem inter 41 et 42 lacunam a Meinekio recte indicatam esse, sed non tam nonnullorum versuum, quam unius puto. Sed si res sic se habet, nymphae iter quinque versibus describitur, ut in particula prima haec compositio exstet: 5. 13. 13. 5.

vs. 10 — 14 = 5 Jupiter in Arcadia nascitur.

„ 15 — 27 = 13 Deficit aqua, qua infans lavetur.

„ 28 — 41 = 13 Prosilit aqua (vs. 36 est interpolatus).

„ 42 — 45 = 5 Jupiter in Cretam fertur (ante vs. 42 unius versus lacuna est).

Neque vero in particula omphali secunda usque ad vs. 78 porrecta symmetria desideratur. Jovem enim nympharum ulnis acceptum, ab Adrastea sopitum esse, uber caprae Amaltheae pingue suxisse, dulce mel comedisse, sex versibus, Curetes pyrrhichum saltasse, tribus versibus poeta narrat. Versum autem 55 καλὰ μὲν ἤεξευ καλὰ δ'ἔτραφε, οὐράνιε Ζεῦ interpolatoris esse, putaverunt Lennepius et Ruhnkenius, quia καλῶς τρέφειν idem esset, quod ὀξέως ἤβαν in versu sequente. In quorum virorum sententiam cedo, praesertim quum οὐράνιε Ζεῦ recte Jupiter in coelo regnans, non vero in Creta pubescens appellari possit. Quo versu spurio sublato celeriter Jovis corpus crevisse et insitas ingenii animique vires excitatas atque fictas esse, neque fratres natu majores illam ob causam principatum ei invidisse, quatuor versibus legimus. Prisci poetae, pergit Callimachus, non omnino vera dixerunt, imperium Jovi sorte tributum esse; nam quis de Olympo et Orco, rebus quam

maxime differentibus sortiatur, qui non prorsus demens sit? Sed vs. 65 *ψευδοίμην αἰόντος ἃ κεν πεπιθοίεν ἀκούην* hoc loco a poeta collocatus esse non videtur; etenim *ψεύδασθαι* est vocabulum vehementius, quam quod de priscis poetis, qui imperium Jovi sorte tributum esse dixerunt, usurpari possit. Atque Callimachus ipse de priscis poetis in vs. 60 his verbis multo mitioribus usus est:

δῆλαι δ' οὐ πάμπαν ἀληθῆς ἦσαν αἰδοί.

Quae quum ita sint, versus 65 hoc loco ferri non potest; sed post vs. 9 sedem ejus legitimam esse jam supra dictum est. Versus autem 66 aptissime cum vs. 64 conjungitur: Quum nemo de Olympo et Orco sortiatur (vs. 60 — 64 = 5), Jovem deorum regem non sortes, sed opera manuum et vis et robur fecerant, quare ea prope thronum collocavit; pariterque aquilam avium validissimam auguriorum nuntiam sibi adjunxit (vss. 66 — 69 = 4). Versus igitur 55 vel 56 usque ad 69 sic compositi sunt: 4. 5. 4 = 13. Versus novem, qui sequuntur, ad vss. 46 — 54 respiciunt, quum et hi et illi compositionem 6 + 3 praebeant. Jovem enim non nautas, milites, poetas, sed reges, viros praestantissimos, quorum in ditione nautae, milites, poetae sint, clientes sibi elegisse, sex versibus, aliis deis ordines inferiores commisisse, tribus versibus describitur. Tabula igitur hujus particulae haec est:

- 46 — 51 = 6 Educatur Jupiter in Creta;
- 52 — 54 = 3 Curetes pyrrhichum saltant.
- 56 — 59 = 4 Fratres Jovi principatum non inviderunt (vs. 55 ejectus est).
- 60 — 64 = 5 Non sorte summam imperii Jupiter obtinet,
- 66 — 69 = 4 sed potestate principatum sibi comparavit (vs. 65 transponendus est).
- 70 — 75 = 6 Reges clientes elegit.
- 76 — 78 = 3 Ordines inferiores aliis deis concessit.

Jam vero venimus ad particulam omphalit etiam, cujus priorem versum 79 *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θεϊότερον* depravatum esse, omnes critici cognoverunt. Initium autem hujus versus *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες* a poeta ex Hesiod. theog. repetitum esse videtur, nam illic in vs. 96 eadem verba leguntur. Itaque Schneiderum nominativo *βασιλῆες* in accusativum *βασιλῆας* mutato illa verba cum praecedentibus conjunxisse probari non potest. Sanatio autem hujus versus facillima Meinekii est, qui pro *ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θεϊότερον* legit *ἐπεὶ γένος κ. τ. λ.* — Atque etiam ante vs. 87 unius versus lacunam Meinekii recte indicavit. Sic enim disputat: „In superioribus poeta Jovem regibus opes attribuisse dixerat, non omnibus tamen aequae magnas; idque docere Ptolemaei exemplum, ceteros longe longeque antevertentis. Tum sequitur ipse ille quem adscripsi versus, in quo jam non de fortunis agitur, sed de prudentia et auctoritate regia. Desideres igitur aliquid, quo transitum poeta a divitiis ad illas quas dixi regis virtutes fecerat.“ Qua unius versus lacuna statuta haec compositio evadit: 5. 3. 5 = 13.

- 79 — 83 = 5 Jupiter regibus opes ingentes tribuit.
- 84 — 86 = 3 Prae ceteris regibus Ptolemaeus divitiis et fortunis floret.
- 87 — 90 = 5, si ante vs. 87 unius versus lacuna est. Ptolemaeus etiam prudentia eminent.

Sequitur denique *ἐπίλογος* sex versus complectens, quibus Jupiter invocatur. Hanc vero partem in hoc hymno longiorem esse, quam in hh. in Ap., Cer., lav. Min. non mirum est, quum *σφραγίς* desit.

Atque etiam in hoc hymno prior cujusque partis versus sive dei nomine, sive pronomine ad Jovem referendo ornatus est,

- vs. 1 *Ζηνὸς εἶσι τί κεν ἄλλο κ. τ. λ.*
- ” 6 *Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι.*
- ” 10 *ἐν δὲ σε Παρράσιγ' Ῥεῖη τέκεν.*
- ” 91 *χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε*

Et ne particulae omphali singulae quidem hac nota carent,

vs. 46 Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάροι προσεπηχύναντο.

„ 79 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες.

Restat, ut quae de Callimachi carminum compositione invenerim breviter complectar. Constare mihi videtur, id quod jam Eug. Thionvillius in dissertatione de arte Callimachi poetae, Paris. 1856 conclusit, sex Callimachi carminum, quae hymnorum nomine tradita sunt, duo genera esse, quorum alterum caerimoniarum publicarum causa factum, alterum omnino non cantum sit. Ad illud autem genus hymnorum propter exordia solemnia quatuor in Jov., Ap., Cer., lav. Min., ad hoc duo in Dian. et Del. adscribendi sunt; partitio autem ea, quae in nomis fuerit Proclus in Onomast. IV., 66 testatur, in illis solis quatuor carminibus, quae diebus festis ad deos celebrandos videntur recitata esse, reperitur ita quidem, ut tria carmina in Ap., Cer., lav. Min. quadripartita sint, unum in Jov. tripartitum. Atque in illis tribus partitio eadem, quam Proclus l. a. nomorum tradidit, exstat: ἐπαρχά, μεταρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς, ἐπίλογος, et quum nulla causa cognosci possit, cur μετακατατροπά a Callimacho ante omphalum collocata sit, nisi poetis prioribus eadem hujus partis collocatio placuerit, Vestphalium injuria huic parti sedem post omphalum tribuere voluisse statuendum est; nihil potius in partium nomi ordine a Proclo servato est mutandum. Hymnus unus in Jovem tripartitus est, quum κατατροπά et μετακατατροπά et σφραγίς desiderantur.

Jam vero quaeritur, quomodo res in partibus singulis tractentur. In duabus prioribus partibus, quae ἐπαρχά et μεταρχά vocantur, poeta a festo die, qui agitur, exorsus caerimonias ad deum celebrandum instituendas describit, quae in hymno in Cer. etiam declarantur. Transitui autem ad partem primariam κατατροπά et μετακατατροπά tribuuntur, quibus in partibus eorum, quae illo die omittenda, quae canenda sint, mentio fit. Quae in hym. in Jov., cui haec partes desunt, jam in prioribus partibus dicuntur. In parte primaria, quae nunc sequitur et ὀμφαλός dicitur, aut fabula, qua dei potestas elucet, narratur, ut in hh. in Cer., Jov., lav. Min., aut dei virtutes et facta egregia ut in hym. in Ap. ornantur. In parte autem subsequente poeta eo, unde progressus erat, ad caerimonias diei festi indicandas et explicandas revertitur, ut in hh. in Cer. et in lav. Min., aut deum rogat in hym. in Ap., ut carminum obtrectatores refutet et ipse carminibus quamvis exiguis, tamen artificiosis faustus sit. Quae pars excipitur epilogo, quo numen invocatur et imploratur.

Hae vero partes non solum argumento, sed etiam forma exteriori distinguuntur, namque cujusque partis initium aut nomine aut cognomine numinis, aut pronomine ad deum referendo, aut exclamatione significatum est.

Sed pars primaria ὀμφαλός vocata, quum longior poetae visa sit, quam quae uno tenore recitari possit, in plures particulas divisa est, quarum numerus pro omphali ambitu diversus est. Nam omphalos hymni in Ap., qui versibus septuaginta constat, bipartitus, hymni in Jov. versus octoginta complectens tripartitus, hymni in Cer. versus octoginta septem continens quadripartitus est. Et ne in harum particularum initiis quidem aut nomen dei, aut pronomem, aut exclamatio desideratur, id quod jam ad singulos hymnos annotavi; sed in hymno solo in Cer. poeta ad hanc notam negligendam causa jam supra prolata impulsus est.

Dicat fortasse aliquis, talem hymnorum partitionem, qualem exposuerim, a Callimacho factum esse non posse, quippe cui verba Aristotelis in problem. 19, 15 οἱ μὲν νόμοι οὐκ ἐν ἀντιστρέφουσιν ἐπιοῦντο obstant. Tantum autem abest, ut Aristotelis verba partitione Callimachi carminum inventa subvertantur, ut confirmentur et illustrentur. Non dico de hymno in lav. Min., in quo partes singulae numerum distichorum maxime diversum praebent, dico de iis carminibus, in quibus ἐπαρχ eodem versuum numero quo μεταρχά, κατατροπά quo μετακατατροπά constat, et σφραγίς rationem

quandam versuum ad illas partes habet, de hymnis in Ap., Cer., Jov. Nam *ἐπαρχά* et *μεταρχά* hymni in Ap. versus octonos, hymni in Cer. novenos, hymni in Jov. quinos praebent et similiter *κατατροπά* et *μετακατατροπά* hymnorum in Ap. et Cer. versus septenos continent, et hymni in Ap. pars, quae *σφραγίς* vocatur, eundem versuum numerum ostendit, atque *ἐπαρχά*, hymni in Cer. eundem atque *ἐπαρχά* et *μεταρχά*. Sed quamquam in his partibus par versuum numerus invenitur, tamen carmina non in antistrophis facta sunt; nam hae poscunt, ut versus etiam eodem ordine compositi sint. Sed quam alia est compositio versuum in Callimachi carminibus! Versus enim oppositi sunt, veluti *ἐπαρχά* hymni in Ap. compositionem 5. 3, *μεταρχά* 3. 5, *σφραγίς* ei parti, quae *ἐπαρχά* vocatur, respondens 2. 6 adhibet et *ἐπαρχά* hymni in Cer. versibus 2. 4. 3, *μεταρχά* vss. 3. 4. 2, *σφραγίς* vss. 7. 4. 7 constat. Simili autem modo omphali particulae compositae sunt, ut in priore omphali particula hymni in Ap. haec compositio evadit: 4. 3. 3. 4. Sed plura exempla afferri non opus erit, quum jam prolatis cognoscatur, in Callimachi carminibus antistrophas non inveniri. Excipiendae autem sunt in hymno in Ap. *κατατροπά* et *μετακατατροπά*, quarum utraque hunc ordinem 1. 2. 2. 2 praebet; sed haud scio an poeta hic antistrophas ad sequentem partem primariam significandam admisierit; nam similiter in hymno in Cer. hae partes ab uno versu incipiuntur.

Sed si quis quaerat, num haec *νόμων* compositio, vel versuum symmetria a Callimacho in poesin Graecam illata sit, existimo eum nihil novavisse, sed poetas priores imitatum esse.

Sequitur autem tabula Callimachi hymnorum trium in Ap., Cer., Jov., quos ad *νόμων* formam reduxi.

T a b u l a

Callimachi hymnorum ad νόμων formam reductorum
in Apollinem, in Cererem, in Jovem.

ἐπαρχά
5 } 8
3 }

μεταρχά
3 } 8
5 }

κατατροπά
1 }
2 } 7
2 }
2 }

μετακατατροπά
1 }
2 } 7
2 }
2 }

ὀμφαλός
4 }
3 } 14
3 }
4 }

3 }
5 }
3 }
5 }
4 }
3 }
5 }
3 }
5 }
3 }
4 }
3 }
5 }

σφραγίς
2 } 8
6 }

ἐπίλογος
1

ἐπαρχά
2 }
4 } 9
3 }

μεταρχά
3 }
4 } 9
2 }

κατατροπά
1 }
4 } 7
2 }

μετακατατροπά
1 }
2 } 7
4 }

ὀμφαλός
2 }
7 }
5 } 24
5 }
7 }
4 }
7 } 15
4 }
4 }
7 } 22
4 }
7 } 22
4 }
7 }
2 }

σφραγίς
7 }
4 } 18
7 }

ἐπίλογος
5

ἐπαρχά
3 } 5
2 }

μεταρχά
2 } 5
3 }

ὀμφαλός
5 }
13 } 36
13 }
5 }
6 }
3 }
4 }
5 } 13 } 31
4 }
6 }
3 }

ἐπίλογος
6